

РЕШЕНИЕ

№ 23719

гр. София, 09.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 09.05.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **3350** по описа за **2025** година докладвано от съдия Пенка Велинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал.1, изр.2 ЗАНН вр. с чл.208-228 АПК.

Образувано е по касационна жалба на Д. Д. Д., ЕГН [ЕГН], срещу Решение № 3810/21.08.2024г. по НАХД № 4441/2024г. на Софийски районен съд, НО, 23-ти състав. С решението е потвърдено Наказателно постановление № 23-4332-004877/27.03.2023 г., издадено от началник група в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на основание чл.175 ал. 3 пр.1 от Закона за движението по пътищата на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца.

В касационна жалба са наведени доводи, че решението е неправилно и незаконосъобразно. Твърди се, че липсват каквито и да било доказателства, сочещи на субективна съставомерност. Счита се, че след като касаторът не е бил надлежно уведомен, не е налице виновно поведение от негова страна. Отделно от това се излагат съображения, че разпоредбите по ЗДвП, касаещи сроковете за регистрация и пререгистрация на МПС и следващите се от това последици, касаят собственика на МПС-то, но не и третото лице водач. Иска се отмяна на решението, както и на НП. Претендират се разноски.

В съдебно заседание касаторът не се явява и не се представлява. С молба от 08.05.2025г. взема становище по хода на делото, поддържа жалбата по изложените в нея съображения.

Ответникът оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

Административен съд София - град, VII касационен състав, като прецени събраните по делото

доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна и в срока по чл.211, ал.1 АПК, вр. с чл. 63в от ЗАНН, поради което е допустима. Разгледана по същество, е неоснователна.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

С обжалваното решение СРС е потвърдил Наказателно постановление № 23-4332-004877/27.03.2023 г., издадено от началник група в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на основание чл.175, ал. 3, пр.1 от Закона за движението по пътищата на Д. Д. Д. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца..

Решението на Районния съд е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

В решението си СРС е възприел следната фактическа обстановка: На 29.07.2022 г. по електронен път в ОПП-СДВР бил получен договор за покупко-продажба на процесното МПС, с рег. [рег.номер на МПС] , с купувач - Н. Д. Д.. Купувачът не изпълнил задължението си по чл. 145, ал.2 от ЗДвП и не регистрирал придобиването на автомобила в службата по регистрация на МПС, поради което на 30.09.2022 г. регистрацията на автомобила била служебно прекратена на осн. чл. 143, ал. 15 от ЗДвП – поради неизпълнение на задължението на собственика в двумесечен срок от придобиването на МПС да регистрира превозното средство. Собственикът на автомобила не бил уведомен в съответствие с чл.143, ал. 10 и ал.18 от ЗДвП за прекратяване на регистрацията на МПС.

На посочената в НП дата - 11.01.2023г., жалбоподателят управлявал процесния автомобил с поставени по съответен ред регистрационни табели, издадени за същото МПС. В района на С. автомобилът бил спрян за проверка от служители на СДВР и при проверката на данните от електронната информационна система на МВР било установено, че в информационната система е регистрирано посоченото служебно прекратяване на регистрацията на управлявания от жалбоподателя автомобил на осн. чл. 143, ал. 15 от ЗДвП.

При така установеното от органите на ОПП - СДВР било прието, че на процесната дата жалбоподателят извършил нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, според която разпоредба - по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. За така установеното е съставен АУАН. Срещу акта не постъпило възражение и въз основа на него е издадено обжалваното НП.

Описаната фактическа обстановка, СРС е приел за установена въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства - АУАН, НП, справка картон за водача, справки за собствеността на МПС, прочетени и приети от съда на основание чл. 283 от НПК и показанията на разпитания свидетел. Тези доказателства правилно са оценени от въззивния съд като непротиворечиви и взаимно-допълващи се.

В допълнение, съдът констатира, че жалбоподателят е бил санкциониран с НП22-4332-029034/14.02.2023г. на началник-група ОПП-СДВР за същото деяние – управление на deregистрираното служебно МПС, с рег. [рег.номер на МПС] , извършено на 18.11.2022г., за което е подал жалба пред СРС и било образувано дело 5837/2023г. на СРС. Това се установява от приложеното решение по делото.

За да постанови оспореното съдебно решение СРС е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, съдържат всички реквизити на чл. 57 от ЗАНН, спазени са сроковете по чл.

34 от ЗАНН и в процедурата по издаването им не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до ограничаване правото на защита на жалбоподателя, както се твърди в жалбата. Изложил е мотиви, че по отношение на установената фактическа обстановка правилно е приложен материалният закон.

Решението на СРС е правилно.

Разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП регламентира две кумулативно изискуеми предпоставки, с които се допускат моторни превозни средства по пътищата, отворени за обществено ползване, а именно да са регистрирани и да са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. С нормата на чл. 145, ал. 2 ЗДвП се установява задължение за приобретателите на регистрирано МПС за пререгистриране на същото в едномесечен срок от придобиването му. Съобразно нормата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, служебно, с отбелязване в автоматизираната информационна система, се прекратява регистрацията на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването му, не изпълни задължението си да регистрира превозното средство. Нормата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, кореспондира с нормата на чл. 18б, ал. 1, т. 10, вр. чл. 18, т. 2 от Наредба №І-45/24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства, предвиждаща служебно прекратяване на регистрацията на автомобил, при неизпълнение на задължението за регистрация, от страна на новия собственик. Анализът на цитираната разпоредба на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, налага извода, че регистрацията на МПС се прекратява по силата на закона, след изтичане на двумесечния срок за регистрация, от страна на новия собственик на автомобила, като резултат от неизпълнението на законовото му задължение, да регистрира закупения от него автомобил. В хипотезата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП законът приравнява служебното прекратяване на регистрацията на автомобил на липсата на регистрация на същия.

Съгласно санкционната норма на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 до 12 месеца и с глоба от 200 до 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер. Обратно на твърдяното в касационната жалба, адресатите на цитираната разпоредба са не собствениците, а водачите на МПС без валидна регистрация, независимо от принадлежността на правото на собственост. Това е така тъй като законът изхожда от разбирането, че всеки водач, преди да започне да управлява МПС, следва да се увери, че не са налице пречки МПС да бъде приведено в движение.

В случая, неоснователни са твърденията на касатора за несъставомерност на деянието, поради липса на виновно поведение. По силата на чл. 7, ал. 1 ЗАНН деянието, обявено за административно нарушение, е виновно, когато е извършено умишлено или непредпазливо. Алинея 2 на същия член предвижда, че непредпазливите деяния не се наказват само в изрично предвидените случаи. В случая такова изключение не е предвидено в ЗДвП, поради което и при наличието на извършено непредпазливо деяние - нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП, водачът следва да носи административнонаказателната отговорност по чл. 175, ал. 3, пр. 1 ЗДвП.

По делото от представените писмени доказателства безспорно се установява, че касаторът е бил санкциониран за същото по вид нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП при управление на дата 18.11.2022г. отново на процесното МПС със служебно прекратената регистрация на осн. чл. 143 ал. 15 от ЗДвП, като АУАН от същата дата му е бил предявен. От това следва, че касаторът е бил с ясно съзнание, че управлява автомобил с прекратена регистрация, но въпреки това е предприел управлението му. Изложеното води до извода за пряк умисъл на касатора за процесното

нарушение тъй като последният е съзнавал общественотоопасния му характер, предвиждал е неговите общественотоопасни последици и е искал или допускар настъпването на тези последици. Като е достигнал до същите правни изводи, съставът на въззивния съд е постановил правилно решение. Касационната жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора, направеното искане за присъждане на разноси от страна на касатора се явява неоснователно.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определено на основание чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразено с фактическата и правна сложност на спора.

Водим от горното, Административен съд - София град, VII-ми касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3810/21.08.2024г. по НАХД № 4441/2024г. на Софийски районен съд, НО, 23-ти състав.

ОСЪЖДА Д. Д. Д., ЕГН [ЕГН] да заплати на СДВР сумата от 80 лв., представляващи разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.